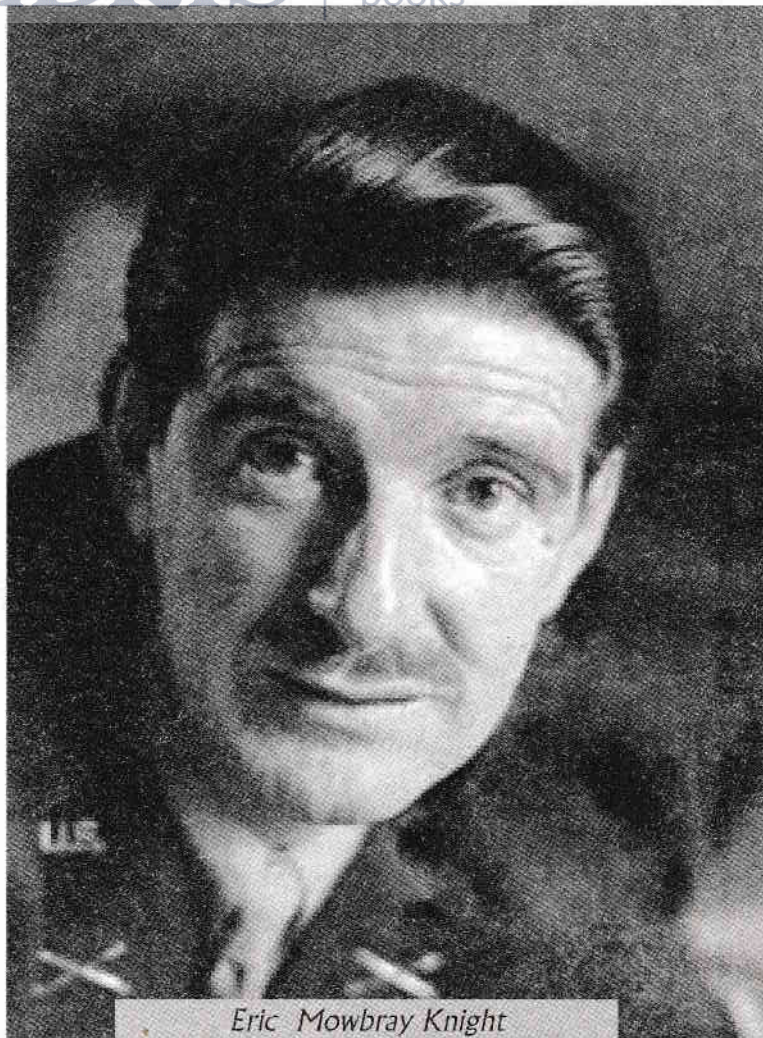

LBRIS

We know
books

Eric Mowbray Knight
10.04.1897 – 15.01.1943

Eric Knight

LASSIE

SE ÎNTOARCE ACASĂ

Traducere și adaptare: *Mircea Georgescu*

Andreas
PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KNIGHT, ERIC

Lassie se întoarce acasă / Eric Knight ; trad. și adapt.:
Mircea Georgescu ; - București : Andreas
Print, 2022

ISBN 978-606-765-151-5

I. Georgescu, Mircea (trad. ; adapt.)

821.134.282

Traducere și adaptare: *Mircea Georgescu*

DIFUZOR EXCLUSIV:
IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2022

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Redactare și corectură: Mihaela ANTON

Desen copertă: D.M.

Bun de tipar: 04.03.2022; Coli tipar: 11,25; Format: Z₆ (16/54x84 cm)

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

CUPRINS

- I. Nu e de vânzare / 9
- II. „Nu o să mai vreau nicicând un alt câine!” / 12
- III. Un Duce pe cât de surd, pe atât de afurisit / 18
- IV. Prima evadare a lui Lassie / 24
- V. „Să nu mai vii niciodată acasă!” / 32
- VI. A treia evadare a lui Lassie / 40
- VII. „Pe Lassie n-ai s-o mai vezi niciodată!” / 49
- VIII. Prizonieră în Scoția / 58
- IX. Din nou liberă! / 65
- X. Începutul unei lungi călătorii / 70
- XI. Lupta pentru supraviețuire / 78
- XII. O barieră nesfârșită de apă / 83
- XIII. Bolnavă, la mila apelor năvalnice / 89
- XIV. La vânătoare de prădători / 96
- XV. Din nou prizonieră / 107
- XVI. Lassie ajunge în sala de judecată / 116
- XVII. Lassie părăsește Scoția / 127
- XVIII. Liberă din nou / 140
- XIX. La drum alături de Rowlie / 145
- XX. Lassie își ia bun rămas, dar nu înainte
de a-și arăta recunoștința / 159
- XXI. Finalul călătoriei / 169
- XXII. Ca în vremurile de demult / 186

Eric Mowbray Knight (10 aprilie 1897 - 15 ianuarie 1943) a fost un romancier și scenarist englez, cunoscut mai ales pentru romanul său *Lassie come home* (*Lassie se întoarce acasă*), roman apărut în anul 1940, al cărui personaj principal este un câine collie, ce poartă numele de *Lassie*.

Născut în Menston, West Yorkshire, Anglia, Knight a fost cel mai tânăr dintre cei trei fii ai lui Marion Hilda (născută Creasser) și Frederic Harrison Knight, ambii quakeri¹. Tatăl său era un negustor de diamante bogat care, pe când Eric avea doar doi ani, a fost ucis în război. Mama sa s-a mutat apoi la Sankt Petersburg, Rusia, pentru a lucra ca guvernantă pentru familia imperială. În anul 1912, familia sa s-a stabilit în Statele Unite, iar peste câțiva ani cei doi frați ai lui Knight aveau să-și piardă viața în Primul Război Mondial.

Knight a avut o carieră variată, incluzând serviciul în infanteria ușoară canadiană a prințesei Patricia, în timpul Primului

¹ quakeri – membri ai confesiunii protestante *Societatea Religioasă a Prietenilor*.

Război Mondial, apoi a fost căpitan al artileriei de câmp în armata americană, până în anul 1926. A fost căsătorit de două ori, mai întâi cu Dorothy Caroline Noyes Hall, cu care a avut trei fiice, și apoi cu Jere Brylawski.

Primul roman al lui Knight a fost *Invitation to life* (Greenberg, 1934). Al doilea a fost *Song on Your Bugles* (1936), un roman despre clasa muncitoare din Anglia de Nord. Sub pseudonimul de Richard Hallas, Knight a scris romanul de gen hard-boiled *You Play the Black and the Red Comes Up* (1938). *This Above All (Mai presus de toate)*, romanul său publicat în anul 1941, este considerat unul dintre romanele semnificative ale celui de-al Doilea Război mondial. Cartea a avut parte și de o minunată ecranizare, cu Tyrone Power și Joan Fontaine în rolurile principale, sub regia lui Frank Capra.

Romanul *Lassie come home*, apărut în anul 1940, reprezintă dezvoltarea unei nuvele pe care Knight o publicase cu doi ani în urmă, în *The Saturday Evening Post*. Ecranizarea ulterioară a romanului a făcut ca Lassie să devină un personaj memorabil, iubit în întreaga lume.

Una dintre ultimele cărți ale lui Knight a fost *Sam Small Flies Again*, republicată ca *The Flying Yorkshireman* (1948).

În data de 15.01.1943, când era maior în armata Statelor Unite – Servicii Speciale, Knight a fost ucis într-un accident aerian, în timp ce se afla într-un Douglas C-54 (avion de transport mediu-greu din SUA), în Guiana Olandeză (acum Surinam), în America de Sud.

CAPITOLUL I

Nu este de vânzare

Nu era om din Greenall Bridge care să nu o știe pe Lassie a lui Sam Carracloough – mai toți locuitorii spunând că este posibil să fie undeva prin lume un collie¹ chiar și mai frumos, doar că ei n-au văzut nicicând un altul să-l întâlnească, și toți erau de acord că, dacă o fi existat vreodată un câine mai frumos în Yorkshire², asta se va fi întâmplat, cu siguranță, cu mult înainte ca ei să se fi născut.

Iar asta nu era deloc puțin aici, în Greenall Bridge, în comitatul Yorkshire, în această parte de nord a Angliei unde, dintre toate locurile câte-s pe lume, câinele chiar domnește cu adevărat.

Vântul și ploile reci ce biciuie pământurile întinse din Yorkshire au făcut să le meargă aici câinilor mai bine ca oriunde în lume, înveșmântându-i cu o blană bogată și dându-le aceeași vigoare precum le-au dat-o și oamenilor care trăiesc prin zonele astea.

¹ Generic vorbind, *collie* reprezintă mai mult decât o rasă de câini, fiind mai degrabă o familie cu mulți membri, rase canine și varietăți ale acestora, toate originare din Scoția și nordul Angliei. Culori: alb, tricolor, sable & white, blue merle, sable-merle și Samur. Temperament: inteligent, loial, activ, prietenos, protectiv și blând. (*n.ed.*)

² Unul dintre cele 39 Comitate istorice ale Angliei, cel mai mare comitat din Marea Britanie. Cu toate că, actualmente, nu există nicio unitate de administrație civilă cu numele acesta, numele este inclus în titlul a numeroase subdiviziuni contemporane. (*n.ed.*)

Oamenii din partea locului iubesc câinii, se înțeleg cu ei și se pricep ca nimeni alții la creșterea lor și nu e loc prin suțele de așezări de mineri din acest ținut să nu vezi mergând pe urmele muncitorilor, rău îmbrăcați, câini de o rasă atât de pură și cu o ținută atât de majestuoasă, încât să nu stârnească invidia oricărui crescător de câini de prin alte părți ale lumii. În afara frumuseții desăvârșite – pe care nu i-o puneau nimeni la îndoială –, Lassie mai era renumită și pentru faptul că „*poti să-ți potrivești ceasul după ea*”, după cum spuneau femeile din sat, și asta nu de azi de ieri, ci încă de cu mulți înainte, de pe vremea când era doar un cățelandru de un an, vesel și zburdalnic.

Într-o zi, Joe, un băiat voinic și cu un chip plăcut, fiul lui Sam Carracloough, intrase în casă, strigând, copleșit de emoție:

– Mamă, când am ieșit azi de la școală, Lassie stătea acolo și mă aștepta! Cum de-a știut ea unde eram?

– Nu-mi trece altceva prin cap, Joe, decât că ți-a adulmecat urma.

Aceasta sau oricare alta ar fi fost explicația, Lassie continuă să-l aștepte pe Joe la poarta școlii și a doua zi și în cele ce au urmat, săptămâni și luni și ani, fără ca nimic să se fi schimbat vreodată. Femeile, privind pe ferestre, sau negustorii din pragul ușii, pe High Street, cum vedeau trecând în trap câinele negru, alb și auriu-închis își ziceau:

– Uite-o pe Lassie, trebuie să fie patru fără cinci.

Nu conta că era vreme bună sau ploaie, Lassie era întotdeauna acolo, așteptându-l pe Joe – unul din zecile de băieți care traversau înghiontindu-se curtea asfaltată – singurul băiat care însemna ceva pentru ea.

Apoi, împreună, porneau înspre casă – deja acum împlinindu-se patru ani de când lucrurile se petreceau mereu la fel –, cât ținea anul școlar.

Lassie era o ființă foarte iubită în viața de toate zilele a satului, dar, mai cu seamă, oamenii din Greenall Bridge erau

mândri de ea, iar pentru ei această mândrie era legată de bani.

În general, în Greenall Bridge, când un om creștea un câine deosebit de frumos, într-o bună zi acesta devenea „*ceva pe patru picioare*” care valora bani, întotdeauna găsindu-se un bogătaş, ori vreunul dintre iscușii negustori sau îngrijitori de câini, dornic să-l cumpere.

Și dacă nimeni nu poate să spună că un om bogat nu poate să iubească un câine la fel de mult cât unul sărac, felul în care se raportează la bani este cu totul diferit. Omul sărman stă și se gândește cât de mult cărbune îi va trebui peste iarnă, câte perechi de ghete și câtă mâncare îi vor trebui pentru copii, ca să-i țină sănătoși, apoi se duce acasă și zice:

– Am fost nevoit să o fac și p-asta, dar vom crește alt câine și o să-l iubiți la fel de mult ca și pe-ăsta.

Mulți câini avuseseră același destin în casele din Greenall Bridge, dar Lassie nu s-a numărat printre ei!

Nici măcar ducele de Rudlling – care trăia pe întinsa lui moșie la o milă dincolo de sat și care avea cuști pline cu câini de rasă – nu putuse s-o cumpere pe Lassie de la Sam Carracloough, chit că timp de trei ani tot încercase.

Sam Carracloough îl refuzase mereu, spunându-i:

– Nu are niciun rost să măriți din nou oferta, Înălțimea Voastră... nu e de vânzare, la niciun preț.

Cei din sat știau toate astea, iar acesta era încă un motiv pentru care Lassie însemna atât de mult pentru ei, ea fiind dovada că banii nu aveau puterea să le-o răpească.

Nenorocirea face ca oamenii – oricât de mult și-ar iubi câinii – să fie în puterea sortii; și se întâmplă adesea ca în viața unui om să vină un timp când soarta îl lovește, astfel încât el trebuie să-și calce pe inimă și să-și învingă mândria, pentru ca familia sa să poată avea pâinea de toate zilele.

„Nu o să mai vreau nicicând un alt câine!”

Într-o zi, Joe Carracloough, ieșind de la școală, cu acea veselie atât de comună în toate școlile din lume, după ce soneria vestește că s-au terminat lecțiile, alergase de-a lungul curții, oprindu-se la poartă, acolo unde Lassie îl aștepta întotdeauna de atâtea sute de zile.

Dar Lassie nu mai era acolo.

Băiatul se opri din fugă, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat, iar mintea sa refuza să accepte ceea ce inima îi spunea.

Privi de câteva ori în susul și în josul străzii, sperând ca Lassie să fi întârziat doar – deși știa că acest lucru nu era posibil, animalele având un „*simț al timpului*” care nu dă greș niciodată, ele știind în mod sigur momentul exact când trebuie să îndeplinească o anumită deprindere în viața lor.

Alta trebuia să fie explicația, și nu ca Lassie să fi întârziat, ea știind cu precizie de ceasornic în ce clipă trebuia să pornească spre poarta școlii.

Stând în bătaia soarelui de început de vară, privind în susul și josul străzii cu frumoșii săi ochi căprui, lui Joe Carracloough îi fulgeră prin cap o idee, pe care o respinse cu groază, pe loc.

Cum s-o fi călcat-o careva?

Lassie, bine dresată, nu hoinărea niciodată fără noimă pe străzi, mergând întotdeauna frumos și plină de siguranță pe ulițele din sat... Și-apoi, șoseaua principală pentru mașini trecea de-a lungul văii, pe lângă râu, la depărtare de o milă, un singur drumeag urcând până-n sat, ba și acesta redus doar la o potecă îngustă atunci când dădea în platou.

Să o fi furat-o cineva pe Lassie?!

Nici asta nu ar putea să fie adevărat, căci niciun străin nu era în stare nici măcar să pună mâna pe Lassie, dacă vreunul din familia Carracloough nu-i porunca să se supună; cât despre furtul ei, acesta era la fel de imposibil, prea binecunoscută fiind pe o distanță de câteva mile împrejurul Greenall Bridge-ului, pentru ca cineva să îndrăznească s-o facă.

Totuși, unde ar putea să fie?

Joe Carracloough, incapabil să dezlege de unul singur acest mister, alese aceeași cale la care recurge oricare dintre sutele de mii de băieți din lumea întreagă, și anume alergă acasă, să-i spună totul mamei.

Alergă cât îl țineau puterile, fără se se oprească, pe lângă prăvăliile de pe High Street, înșirate de-a lungul satului, apoi pe ulița care urca pe coasta dealului, apoi pe poteca ce străbătea grădina, în final năvălind pe ușa casei, strigând:

– Mamă, mamă, i s-a întâmplat ceva lui Lassie! Azi n-a venit să m-aștepte!

Nici nu se risipi bine în cameră ecoul cuvintelor sale, că Joe Carracloough înțelese imediat că se petrecuse *ceva* de care părinții săi nu erau tocmai străini. Niciunul dintre ei nici măcar nu catidicisise să-l întrebe despre ce era vorba, niciunul nu părea speriat la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău frumosului lor câine.

Joe, rezemat cu spatele de ușă, aștepta un răspuns.

Mama stătea în picioare, cu ochii ațintiți în jos, spre masa pe care pregătea gustarea pentru ceai.

După o lungă tăcere, aruncă o privire ternă spre băiatul ei.

Sam, tatăl lui Joe, așezat pe un scăunel în fața focului, înțetșor, fără să scoată vreo vorbă, își întoarse capul din direcția fiului său, spre foc, privind flăcările cu încordare.

– Ce s-a întâmplat, mamă? strigă Joe deodată.

Doamna Carracloough, după ce așeză cu grijă o farfurie pe masă, vorbi, neadresându-se parcă nimănui:

– Ei bine, cineva trebuie să-i spună...

Cum Sam Carracloough nu făcu nicio mișcare, mama își întoarse capul spre băiat și zise:

– Lassie nu te va mai aștepta la școală niciodată. Și n-are niciun rost să plângi pentru asta.

– Ce i s-a întâmplat? De ce n-o să mă mai aștepte?

Doamna Carracloough, după ce se apropie de vatră și puse ceainicul pe foc, vorbi fără să se întoarcă:

– Pentru c-am vândut-o, Joe. De-asta!

– Ați vândut-o?! strigă, cu voce ascuțită, băiatul. Dar de ce-ați vândut-o pe Lassie, de ce-ați vândut-o?!

Mamă-sa se întoarse spre el mânioasă:

– Am vândut-o și gata. S-a terminat cu ea! Nu mai pune alte întrebări, căci tot nu o să se mai schimbe nimic. S-a isprăvit – și să nu mai vorbim despre asta.

Strigătul băiatului sună ascuțit și plin de nedumerire:

– Dar, mamă...

– Acuma, gata! îi tăie vorba mamă-sa. Vino și bea-ți ceaiul.

Haide, stai jos!

Ascultător, băiatul se așeză la locul său de la masă.

Femeia se întoarse către bărbatul ei:

– Haide, Sam, treci și mănâncă...

Sam Carracloough se ridică brusc, plin de mânie, apoi, fără să scoată o vorbă, păși spre ușă, își luă șapca din cuier și ieși afară, trântind ușa în urma lui.

Pentru un minut, în casă se așternu tăcerea. Apoi vocea femeii rosti pe un ton de dojană:

– Vezi ce-ai făcut? L-ai supărat rău pe taică-tu. Cred că acum ești mulțumit de isprava ta.

Multă vreme, în casă fu liniște.

Joe știa bine că mamă-sa nu avea deloc dreptate învinovățindu-l pe el de cele petrecute, dar știa, de asemenea, că în felul acesta ea își ascundea propria-i durere. Așa obișnuia maică-sa să dojenească, așa cum era de altfel felul de a fi al

oamenilor de prin părțile acelea. Erau aprigi, dârji și obișnuți să trăiască o viață aspră, grea, iar când se întâmpla să-i emoționeze ceva, aveau mare grijă să își ascundă simțămintele. Femeile dojeneau și trâncăneau doar spre a-și ascunde necazurile, fără a da acestui lucru vreo însemnătate.

– Haide, Joe. Mănâncă!

Vocea mamei era acum duioasă, plină de stăpânire.

Băiatul, fără se se miște, privea fix în farfurie.

– Haide, Joe. Mănâncă pâinea cu unt. Pâine bună, proaspătă, coaptă chiar astăzi. Nu vrei?

– Nu vreau, rosti el în șoaptă.

– Of, câinii, câinii, câinii! Fir-ar ei să fie de câini, izbucni mamă-sa. Din nou, vocea ei se înăsprise, plină de mânie: Tot necazul ăsta din pricina unui câine. Ei bine, dacă vrei să știi, sunt bucuroasă c-am vândut-o pe Lassie. Ca s-o-ngrijesc, trebuia să mă ostenesc ca și pentru un copil. Acum, după ce s-a dus, că am terminat-o cu asta, sunt bucuroasă. Da! Sunt bucuroasă!

Doamna Carracloough își scutură capul rotofei, apoi își scoase batista din buzunarul șorțului și-și suflă nasul.

Aruncă o privire fiului său, care ședea tot nemișcat, dădu cu tristețe din cap și spuse, cu vocea revenită la înțeleaptă resemnare și blândețe maternă:

– Joe, vino încoace, fiule.

Băiatul se ridică și rămase în picioare lângă maică-sa.

Femeia îl cuprinse cu brațul ei durduț și-i vorbi:

– Ascultă, Joe, ești aproape băiat mare și ar trebui să poți înțelege. Știi că, în prezent, treburile noastre nu merg tocmai cum trebuie... Știi cum o ducem. Trebuie să avem ce pune pe masă și e musai să plătim chiria... iar Lassie nu doar că făcea o grămadă de bani, dar ne și costa mult. Ei bine, n-avem cu ce s-o mai ținem, și gata. Trecem prin vremuri grele și nu se cade să-l necăjești și tu pe taică-tu. Își frământă creierii destul și așa... Gata. Am vândut-o!